

[Camre]

nogen tvivl om, at der er behov for denne indsats i alkoholmisbrugsbekæmpelsen, og vi føler os i og for sig overbevist om, at den ligger rigtigt, hvor den ligger, nemlig under indenrigsministeriet, og at opgaven løses godt. Derfor må jeg sige til ministeren, at vi agter at stemme imod ændringsforslag nr. 273.

Endelig vil jeg gøre en bemærkning om et ændringsforslag under arbejdsministeriet. Det drejer sig om ændringsforslag nr. 777, der gør en lang række stillinger, som er oprettet i medfør af lov om jobskabelse og lov om foranstaltninger vedrørende lære- og praktikpladser, 117 permanente stillinger i alt, midlertidige med udløb 31. marts 1983, og 110 stillinger i arbejdsformidlingen får samme tur. Det er en beslutning, som vi ikke kan dække regeringen ind for, og vi agter at stemme imod ændringsforslag nr. 777.

Til slut vil jeg benytte lejligheden, som andre ordførere har gjort det, til at takke finansudvalgets sekretariat for dets enorme indsats ved denne lidt hektiske færdiggørelse af finanslovsforslaget for 1983. Det har været en kompliceret proces, en proces, der har været mere kompliceret end sædvanligt, og jeg vil ligesom hr. Bilgrav-Nielsen sige, at det har i de sidste par dage været noget vanskeligt at følge med i tilbagetagelse af ændringsforslag og fremsættelse af nye forslag. Vi har ligesom de tidligere år fået en enestående hjælp af finansudvalgets sekretariat, og det vil jeg gerne på socialdemokratiets vegne sige tak for.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det glæder mig meget at høre, at socialdemokratiet trækker sin støtte til det forslag vedrørende arbejdsformidlingsområdet, der betyder, at 110 stillinger, der ellers er permanente stillinger, konverteres til midlertidige stillinger.

I betænkningen er forslaget tiltrådt af socialdemokratiet, der nu trækker sig. Det radikale venstre har ikke sagt noget om, hvad de vil gøre på det her område, og derfor vil jeg gerne have at vide: hvad agter de radikale at gøre? Jeg har forstået, at de radikale i andre sammenhænge har været meget betænkelige ved, at man laver en praksis, hvorefter man konverterer ellers permanente stillinger til

midlertidige stillinger, formentlig med henblik på at nedlægge dem. Jeg har også bemærket, at de radikale i andre sammenhænge har været meget betænkelige ved, at man i det hele taget nedlagde stillinger i arbejdsformidlingen. Derfor vil jeg gerne have et klart svar fra de radikale.

Ingerlise Koefoed (SF):

Både finansministeren og hr. Gammelgaard – vel nok også venstres finanspolitiske ordfører – har sagt, at den del af de ændringsforslag, vi har stillet til finanslovsforslaget, som drejer sig om beskæftigelse, må de afvise. De har en virkning, man ikke kan acceptere, på betalingsbalancen og på statens underskud, siger hr. Gammelgaard, og finansministeren mener ikke, at det er tiden nu at gøre sådan noget som det, vi gerne vil gøre.

Det er klart, at der er en dyb forskel på vores opfattelse af, hvad der er den rigtige økonomiske politik, og regeringens opfattelse. Det skulle dog være underligt, om det ikke var sådan, eftersom vi jo står for 2 vidt forskellige systemer, 2 vidt forskellige ideologier. Regeringen vil føre indkomstpolitik; det vil den også gøre på bistandshjælpen, det vil den også gøre på efterlønnen og på andre af den slags indkomster, og det skulle altså, så vidt jeg forstod finansministeren, medføre den nødvendige statsfinansielle stramning. Finansministeren udtalte vist ikke den efterretning, som jeg selv måtte gætte mig til, men den skulle vel være svaret på den dalende beskæftigelse: at når man havde fået gennemført den statsfinansielle stramning, så skulle man kunne få noget mere arbejde i gang, sådan forstod jeg finansministeren. Jeg tror nok, at der faldt en sætning ud af det, finansministeren ville sige. Finansministeren holdt fast ved den statsfinansielle stramning og kom faktisk ikke meget ind på beskæftigelsen.

Jeg vil godt spørge: hvor langt skal den statsfinansielle stramning gå, før der sker en ændring? Hvor stor skal stramningen være, før der kommer mere beskæftigelse? Og hvordan kan det egentlig være, at man er så sikker på, at den indkomstpolitik, man fører, i det lange løb vil resultere i, at der bliver flere arbejdspladser? For øjeblikket er det jo sådan, at der er en voksende arbejdsløshed.